Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem.*

ROK XV. Kraków, dnia 16 kwietnia 1932 Nr. 13

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Cena abonamentu:

Abonament kwartalny	4 zł
„ półroczny	8 zł
„ roczny	16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.** Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342

Ogłoszenia:

Wiarsz milim. 1 szp. na okładce	**40 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki	**60 groszy**
Wiersz milim. 1 szp w tekście	**60 groszy**

Cała strona okładki **Zł 200** Pół strony okładki **Zł 100** Ćwierć strony **Zł 50** Ósma strony **Zł 25**

Cała strona w tekście **Zł 450**, Pół strony **Zł 230** Ćwierć strony **Zł 120** Jedna ósma strony **Zł 60**

Obowiązkiem każdego kupca jest popieranie swego organu zawodowego.

Przymus adwokacki i podwyższenie opłat w Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

W Nrze 24 Dziennika Ustaw ogłoszona została nowela do ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym. Nowela ta wprowadza dwie zasadnicze zmiany: przymusowe zastępstwo przez adwokatów w postepowaniu przed Najwyższym Trybmunałem Administracyjnym oraz znaczne podwyższenie opłat.

Zarówno w uzasadnieniu, jak i w dyskusji, jaka toczyła się w Sejmie i w Senacie, podnoszono, że projekt ustawy podyktowany jest koniecznością odciążenia Trybunału, uginającego się dziś pod ciężarem nawału spraw, przez ukrócenie pieniactwa.

Przymus adwokacki i podwyższenie opłat ma być filtrem, który zapewnić ma Trybunałowi odpadnięcie tych tak wielu bezzasadnie wnoszonych spraw.

Jeśli chodzi o pierwszy środek — przymus adwokacki — to według dotychczas obowiązującej ustawy wymagany był tylko podpis adwokata na skardze. wnoszonej do Trybunału, natomiast w dalszem postępowaniu przed Trybunałem, strony mogły stawać osobiście.

Z drugiej strony wprowadzona do noweli groźba represji dyscyplinarnej w stosunku do adwokatów w razie wnoszenia skarg oczywiście bezpodstawnych, będzie, rzecz prosta, tym filtrem, o który chodziło wnioskodawcom.

Natomiast druga zmiana wprowadzona przez nowele — podwyżka opłat — jest dotkliwem pogorszeniem sytuacji dla tych, którzy zmuszeni są korzystać z Trybunału. Kupiectwo, które jako płatnik podatków bezpośrednich tak często zmuszone jest odwoływać się do Trybunału, odczuje boleśnie tę podwyżkę opłat.

Odciążenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego niemożna poszukiwać na drodze podwyższenia opłat. Tylko na drodze rozbudowy całej sieci niezawisłego sądownictwa administracyjnego, niezależnego od władzy administracyjnej, przyczynić się można do odciążenia Trybunału. Bardzo wiele spraw, które dziś dochodzą do Trybunału, kończyłoby się wtedy w niższych instancjach.

Sztuczne natomiast utrudnianie dostępu do Trybunału przez podnoszenie opłat, nie jest ani celowe, bo „pieniactwa“ — jeśli o niem wogóle mówić można — nie urkóci, ani też pożyteczne, bo napewno nie przyczyni się do triumfu bezwzględnej sprawiedliwości.

Wymiar sprawiedliwości nie może być zbyt drogi — podwyższenie opłat w postępowaniu przed Trybunałem może być różnie interpretowane — może być wprost uważane jako niechęć do bezstronnej oceny postępowania władz administracyjnych przez niezawisły czynnik sędziowski. Nie chcemy na chwilę przypuszczać, aby taka była intencja projektodawców — ale niewątpliwie tak będzie komentowane podwyższenie opłat przez szerokie koła społeczeństwa. Udział niezawisłego sądownictwa — tego skarbu najcenniejszego nowożytnego państwa — w regulowaniu stosunków między władzami administracyjnemi a obywatelami, nie powinien być w żadnym wypadku i pod żadnym pozorem ograniczony. Wierzyć pragniemy, że nie taka myśl przyświecała tym, którzy nowelę do ustawy o Trybunale projektowali.

* * *

Opłaty przewidziane przez omawianą nowelę są następujące: przy wartości sporu do 1.000 zł. — 40 zł.; przy wartości sporu od 1.000 zł. do 10.000 zł. — 60 zł.: zaś przy wartości wyższej — od pierwszych 10.000 zł. — 60 zł., a od reszty 0.4 proc., przyczem rozpoczęty 1.000 liczy się za cały. — Przy skardze o nieokreślonej wartości opłata wynosi 40 zł.

Czy wojażer jest uprawniony do zmiany i inkasa.

„Uiszczenie ceny kupna osobie, która w imieniu sprzedawcy zawarła umowę kupna sprzedaży, chociażby nie była upoważniona do inkasa, jest ważne, albowiem osoby, zawierające umowę władne są warunki umowy zmienić“. (Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego w sprawie N. I. C. 1491/30. P. P. H. 1/32).

Sprzedaż przez akwizytorów, coraz bardziej się rozwijająca, powoduje jednak częste nadużycia ze strony akwizytorów z powodu nieodpowiedniego doboru pracowników. Zazwyczaj firma opracowuje szemat umowy, którą nabywca podpisuje, zawierając w ten sposób umowę. Czy jednak agent, zawierający w imieniu firmy umowę, może wprowadzić pewne zmiany w szemacie umowy i czy takie zmiany obowiązują firmę?

Powyższe zagadnienie było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w sprawie, na wstępie powołanej. Niejaki p. F., akwizytor firmy X zawarł w imieniu tejże firmy z p. Teofilem M. umowę kupna wirówki, na sumę 38 dolarów, następnie jednak tenże F. oddzielnem pokwitowaniem dobrowolnie obniżył cenę wirówki, płatną w ratach, na sumę 280 złotych, płatną jednorazowo, i sumę tę otrzymał. Wówczas firma X wystąpiła do Sądu z żądaniem powtórnej zapłaty, podnosząc zarzut, iż wpłata nie była ważna, jako dokonana wbrew warunkom umowy na ręce nieupoważnionego agenta. Obie instancje powództwo oddaliły, wobec czego firma X wniosła kasację do Sądu Najwyższego, który jednak podzielił zapatrywanie prawne instancyj merytorycznych, wychodząc z założenia, iż skoro sądy te ustaliły, iż należność w sumie 280 zł. za wirówkę, zamiast sumy 38 dolarów amer., płatnej w dolarach, pobrał stosownie do pokwitowania z dnia 7 lutego 1928 r. tenże F., który w imieniu skarżącej firmy zawarł z pozwanym umowę kupna-sprzedaży wirówki, zasadnie uznały wpłatę za wiążącą firmę, albowiem osoby, zawierające umowę, władne są warunki zawartej umowy zmienić.

W związku z powyższem orzeczeniem zachodzi konieczność umieszczenia we wszelkich dotychczasowych umowach, zawieranych przez akwizytorów, warunku. iż treść umowy niem oże ulec żadnym zmianom po jej podpisaniu bez zgody kierownictwa firmy, na piśmie wyrażonej, wszelkie zaś zmiany, dokonane przez akwizytorów, żadnego skutku mieć nie będą i firmy nie wiążą, o ile przez nią w sposób powyższy (t. j. na piśmie) nie zostaną zaakceptowane.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XV. Kraków, dnia 16 kwietnia 1932 Nr. 13.

Treść numeru :

DR NORBERT SALPETER.

Na przełomie.

Musimy przyznać, niewątpliwie w mentalności sfer rządowych nastąpiła pewna zmiana. Jakoś zrozumiano, że rzeczywiście przesilenie przybrało charakter ogromnie niebezpieczny, że ludność znajduje się u kresu swych sił, że zatem należy przystąpić do jakiejś akcji pozytywnej. Lepiej późno, niż nigdy. Rząd wziął w pierwszym rzędzie w obronę sfery rolnicze, obecnie poczyna myśleć i o miastach, i zaczyna odstępywać od zasady nietykalności na odcinku podatkowym. To dopiero początek, i niewątpliwie za tem będzie musiał nastąpić generalny odwrót. I oto pokaże się w całej jaskrawości, jak wysoce zależną jest żywotność skarbu państwa od żywotności płatników, że załamanie gospodarcze grozi już nie tym, którzy pod załamaniem indywidualnie cierpią, ale poprostu państwu, jako całości.

Dotychczasowy rozwój wypadków doprowadził w swej konsekwencji do nader osobliwej sytuacji. Oddzielił mianowicie zbyt silnie interesy prywatne obywateli, od interesu jaki przedstawia skarb państwa. Dewizą tej polityki było, — wszystko dla państwa, przyczem pojęcie państwa stało się symbolem mglistym, nieuchwytnym, i wszystko weń wtłoczyć można było, i etatyzm, t. j. narzucenie państwu charakteru przedsiębiorcy, i interwencjonizm, t. j. możność użycia państwa jako regulatora na wewnętrznym rynku prywatnym, i protekcjonizm, t. j. tendencję bezpośredniego ingerowania państwa w stosunku do zagranicznych wyrobów, a to na odcinku celno-podatkowym. Gdy zaś państwu narzucono wykonywanie roli gospodarczej na tych wszystkich odcinkach brakował jeszcze krok jeden do tego, by przejść do ostatecznej likwidacji gospodarstwa prywatnego. I oto na przełomie tego rozwoju nagle wszelkie te kalkulacje się zatrzymały. Okazało się mianowicie, że do całkowitego przejścia na stronę kapitalizmu państwowego w miejsce kapitalistycznej gospodarki prywatnej zabrakło środków finanso-

wych. Zastosowano tempo zbyt silne. Zachwiano prywatnemi warsztatami pracy, a nie stworzono na tem miejscu zdolnych do życia państwowych warsztatów pracy.

A więc odwrót, a więc nagłe otrzeźwienie, i jakieś dziwne przyznanie się do bankructwa pewnej ideologji, która ujęta w sposób fantastyczny osiadła nagle na piasku. Stanęło obecnie przed państwem trudne zadanie do spełnienia, jak wybrnąć z obecnego przesilenia. Na jedno musi się każdy zgodzić, że dotychczasowa polityka forytowania wyłącznie skarbu kosztem poważnych ofiar materjalnych obywateli musi bezwzględnie ustać. Teraz gospodarstwo prywatne musi otrzymać opiekę. Musi się ratować rolnictwo, a z niem przemysł i handel, czyli będzie się musiało odbudowywać prywatne warsztaty pracy, by umocnić wiązadła skarbu.

Różne drogi, rzecz jasna, prowadzą do tego celu. Jedni chcieliby dojść do tego drogą choćby małej inflacji, czyli drogą bankructwa państwowego. Słusznie zauważono z innej strony, że doświadczone już dwukrotnem załamaniem waluty społeczeństwo zareaguje a to całkowitem wycofaniem się od waluty państwowej. Drudzy widzieliby chętnie, gdyby państwo przeszło całkowicie na drogę planowej gospodarki w ten sposób, że poprostu nakazami i zakazami kierować będzie obrotem gospodarczym. Słusznie zauważono, że w ten sposób utraci się wogóle możność jakiejkolwiek inicjatywy prywatnej. Nie ulega dla mnie jednak najmniejszej wątpliwości, że jedno bezwzględnie stać się musi: zawieszenie broni na odcinku państwowo-gospodarczym. Stanęliśmy wobec faktu, gdzie gospodarstwo prywatne nie może sprostać żadnym nowym świadczeniom publicznym, i że domagać się musi sukcesywnego zmniejszenia dotychczasowych. Już samo oficjalne poparcie tezy, że ani skarb państwa, ani żadne inne instytucje publiczne nie będą mogły na okres dłuższy nakładać nowych świadczeń, wywoła bezwzględnie ulgę na rynku. Odpadnie przedewszystkiem eskontowanie przyszłych ciężarów w obecnej kalkulacji. Gdy zaś w ten sposób założy się tamę ciężarom na przyszłość, będzie się musiało przystąpić do sukcesywnego rozwikłania ciężarów dotychczasowych. I tu musi bezwzględnie w interesie ogólnego dobra zwyciężyć zasada, że w polityce skarbowej nie istnieją t. zw. „opancerzone“ wydatki, t. j. takie, poniżej których zejść nie wolno. Elastyczność budżetu ujęta w ramach opieki prywatnych warsztatów pracy musi być celem dla siebie. Trudno, musimy się z faktami pogodzić. A gdy te dwie zasady zwyciężą, zwycięży i trzecia, t. j. zaufanie obywateli wobec skarbu i wzajemnie do siebie. Sama świadomość, że państwo postawiło sobie za cel bronić obywateli, i dać im możność stałego tworzenia oszczędności — poruszy inicjatywę prywatną z miejsca, wzmocni gospodarkę prywatną, a z nią siłę skarbu. Należy tylko odwrócić dotąd stosowane zasady. My np. w ten sposób rozumiemy ostatnie rozporządzenie Min. Skarbu odnoszące się do bonifikaty zaległości podatku przemysłowego, oraz spłat ratalnych. Wykazuje ono dobrą wolę czynników rządowych zmierzających do likwidacji błędnej ideologji, która państwu nie przyniosła nic dobrego, a całe życie gospodarcze w wysokim stopniu zagwoździła. I teraz czekać należy, która tendencja w polityce gospodarczej zwycięży. Możemy już dzisiaj jednak z całą ścisłością podać, że jeśli zwycięży zasada biorąca w obronę prywatne warsztaty pracy — będzie skarb państwa mógł oczekiwać, że ze swej strony prywatne gospodarstwo poprze skarb państwa w jego funkcjach wzięcia w obronę socjalnych interesów państwa. Poprze niewątpliwie całą siłą.

Co winien wiedzieć

składający zeznania o dochodzie?

Do 1 maja b. r. należy złożyć zeznania o dochodzie osiągniętym w roku 1931 (na r. 1932).

I.

Podatek wymierza się głowie rodziny, a wymierza się go od dochodu nie tylko głowy rodziny, ale także innych członków rodziny, o ile żyją z głową rodziny we wspólnem gospodarstwie i o ile głowa rodziny ma prawo rozporządzać tym dochodem.

Jeżeli więc ktoś ma syna lub córkę, którzy pracują zawodowo i otrzymują placę miesięczną, to dochodów takiego dziecka nie można doliczać do podlegającego podatkowi dochodu głowy rodziny, ponieważ syn lub córka mogą rozporządzać sami dochodem, uzyskanym swą pracą i głowie rodziny nie przysługuje prawo rozporządzania tym dochodem. Podobnie także nie można głowie rodziny doliczyć do dochodu, podlegającego podatkowi, dochodu żony, żyjącej w seperacji.

II.

Którzy kupcy mają obowiązek złożenia fasji?

Spoczywa on na wszystkich kupcach, którzy wykupili w r. 1931 patenty I., II. i III. kategorji handlowej, a mieszkali w miastach, zaliczonych do I. i II. klasy (Kraków, Bochnia, Tarnów, Lublin, Łódź, Poznań, Sosnowiec, Katowice, Biala, Chrzanów, Drohobycz, Jaslo i t. d.) zaś w miejscowościach należących do III. i IV. klasy mają obowiązek składania fasji tylko kupcy I. i II. kategorji (Bochnia, Dębica, Myślenice, N. Targ, Oświęcim, Rabka, Wadowice, Wieliczka, Zakopane i t. d.).

III.

Osoby, których główny dochód płynie z przedsiębiorstw IV. kategorji handlowej, lub też z przedsiębiorstw rzemieślniczych, dla których wogóle niema obowiązku wykupu świadectwa przemysłowego, lub też wykupują tylko świadectwa przemysłowe VIII. kategorji, mają obowiązek składania zeznania o dochodzie tylko na wezwanie urzędu skarbowego. W miejscowościach, zaliczonych przez ustawę o podatku przemysłowym do III. i IV. klasy, także i kupcy III. kategorji mają składać zeznania tylko na wezwanie Urzędu skarbowego.

IV.

Jak należy obliczyć swój dochód?

Przedewszystkiem wyjaśnić należy, że nadzwyczajne dochody, które nie stanowią perjodycznych wpływów, nie podlegają podatkowi dochodowemu. Jeżeli więc ktoś otrzymał w ciągu roku 1931 spadek lub darowiznę, jeżeli ktoś wygrał los loterji klasowej i t. p., nie podaje w zeznaniu otrzymanej lub wygranej kwoty jako dochodu; jeżeli natomiast otrzymaną w ten sposób gotówkę tak użył, że przynosi ona dochody, to dochody te musi podać w swojem zeznaniu.

Nie uważa się również za dochód sum, uzyskanych z realizacji majątku; naprzykład ktoś sprzedał dom; suma uzyskana ze sprzedaży nie jest oczywiście dochodem.

Zeznanie o dochodzie zawiera szereg rubryk dla różnego rodzaju dochodów.

Osobno należy podać dochód z gruntów, osobno dochód z budynków, przedsiębiorstw, zajęć zawodowych, tantiem, kapitałów pieniężnych, oraz uposażeń służbowych, emerytur i najemnej pracy.

V.

Za dochód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty caloroczny czysty czynsz za domy, lokale i place, z potrąceniem wydatków na utrzymanie domu, amortyzację i t. d.

Za dochód zaś z budynków, zajmowanych w całości lub w części przez samego właściciela, lub członków jego rodziny uważa się czystą wartość użytkowania, jaką budynek lub części tegoż stanowią.

Domy, przeznaczone na cele mieszkaniowe, wybudowane względnie ukończone po 20 maja 1925, mogą korzystać ze zwolnienia od podatku dochodowego, o ile właściciel wniesie przed dokonaniem wymiaru względnie przed jego prawomocnością podanie do właściwego Urzędu skarbowego.

VI.

Za dochód z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych uważa się: procenty od pożyczek, wkładów lub rachunków bieżących i od innych lokat pieniężnych; procenty od procentów i innych nieotrzymanych w terminie sum; kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapital lub niezapłacony w terminie procent; procenty z interesów wekslowych; procenty od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych, dywidendy od akcyj i udziałów i t. p.

VII.

Przy ustalaniu dochodu z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę zmiany ich wartości kursowej, z wyjątkiem papierów, będących w posiadaniu tych przedsiębiorstw, w których obroty papierami wartościowymi są przedmiotem interesu handlowego.

VIII.

Za dochód z przedsiębiorstw uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzach lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z przedsiębiorstwa, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i za-

bezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznem prawidłowem odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po strąceniu strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu.

Dla przedsiębiorstw handlowych prowadzących księgi handlowe, sprawa jest prosta, ponieważ wszystkie wyżej wymienione przychody i wydatki dadzą się z łatwością stwierdzić z ksiąg.

Trudniej przedstawia się sprawa dla przedsiębiorstw nie prowadzących ksiąg handlowych, a przedsiębiorstw tych jest u nas conajmniej 95 na 100.

Przedsiębiorstwo nie prowadzące ksiąg handlowych nie jest w stanie z całą ścisłością ustalić swojego dochodu. Obliczenie dochodu może tutaj nastąpić tylko w przybliżeniu.

Władze skarbowe postępują w ten sposób, że przyjmują dochód w stosunku procentowym do ustalonego przez komisje szacunkowe obrotu danego przedsiębiorstwa.

Dla każdego, znającego stosunki dzisiaj w handlu panujące, jest rzeczą jasną, że tego rodzaju mechaniczna metoda obliczania dochodu jest z gruntu fałszywa. Władza skarbowa, obliczając w ten sposób dochód, nie uwzględnia zupełnie strat, przed jakiemi żadne przedsiębiorstwo w obecnych warunkach uchronić się nie mogło i ustalać będzie dochody w większości wypadków zupełnie fikcyjnie.

Przedsiębiorstwa, nie prowadzące prawidłowych ksiąg handlowych, nie mogą już potrącać wszystkich wyżej wymienionych pozycyj, lecz władze wymiarowe przyjmują szablonowo, że ich **dochód netto**, podlegający opodatkowaniu, stanowi kwota, powstała przez pomnożenie sumy obrotu, ustalonej za ostatni rok przez odnośny „procent dochodowości“.

Przykład: Sklep galanteryjny, detaliczny; stawka średniej dochodowości wynosi 12%, obrót za rok 1931 wynosi zł. 25.000.

A zatem 25.000×12%=3,000; ta kwota stanowi dochód, z którego potrącić można — naszem zdaniem, choć to często przez władze skarbowe nie bywa uwzględniane — wszystkie niżej wyliczone podatki i opłaty, które w roku 1931 rzeczywiście zostały **zapłacone** (a nie wymierzone, zaległe).

Uwaga! „Stawki średniej dochodowości“, ogłosimy w najbliższym numerze.

Co można potrącić?

Od ustalonego w ten sposób dochodu potrącone być mogą wszystkie w r. 1931 **zapłacone** podatki bezpośrednie, państwowe i samorządowe (z wyjątkiem podatku dochodowego i majątkowego), premje ubezpieczeniowe, które płatnik wpłaca za siebie lub członków rodziny do Kas zapomogowych, emerytalnych, Kas chorych, od ubezpieczenia od wypadków najwyżej w kwocie 300 zł. na każdą ubezpieczona osobę. Premje wpłacone tytułem ubezpieczeń na wypadek śmierci lub dożycia, mogą być potrącane również tylko w wysokości 300 zł. na każdą ubezpieczoną osobę, w łącznej jednak kwocie z tego tytułu nie można potrącić więcej, jak 600 zł.

Świadczenia socjalne, które pracodawca ponosi w swojem przedsiębiorstwie, podlegają potrąceniu, jako koszta administracyjne w całej faktycznie poniesionej wysokości.

Po obliczeniu w opisany wyżej sposób dochodu, płatnik przekona się, jaką kwotę wynosi dochód jego, podlegający opodatkowaniu.

Potrącenia z powodu liczebności rodziny.

W zeznaniu należy wymienić osoby, pozostające na utrzymaniu płatnika, stosunek ich pokrewieństwa do płatnika oraz ich wiek.

Jeżeli dochód płatnika nie przekracza kwoty 7,200 złotych, płatnikowi przysługuje zniżka podatku o 2 stopnie na każdą pozostającą na jego utrzymaniu osobę powyżej jednej. Jeżeli naprzykład płatnik ma na utrzymaniu 3 osoby, to podatek jego obniża się o 4 stopnie.

Jeżeli natomiast płatnik ma dochodu więcej, niż 3.600 zł. rocznie, a nie ma nikogo na swojem utrzymaniu, to podatek jego podwyższa się o 20 procent (t. zw. kawalerski podatek).

Płatnik powinien także w zeznaniu o dochodzie podać takie nadzwyczajne okoliczności, które osłabiają jego siłę płatniczą, naprzykład nieszczęśliwe wypadki, długotrwała choroba płatnika, lub któregoś z członków rodziny, zawieszenie wypłat, pożar i t. p. Jeżeli dochód płatnika nie przekracza kwoty 12.000 zł., komisja może obniżyć wymiar w takim wypadku o 3 stopnie.

Gdzie należy złożyć zeznanie.

Zeznania należy składać we właściwych Urzędach bądź pisemnie, bądź ustnie. Pośrednictwo poczty (listem poleconym) jest dopuszczalne. Urzędy skarbowe obowiązane są wydawać pokwitowania na złożone im zeznania. Formularze otrzymywać można w Urzędach skarbowych.

Kara za niezłożenie zeznania.

Niezłożenie zeznania w terminie, mimo publicznego wezwania obłożone jest grzywną od 3 do 100

zł., niezłożenie zeznania w terminie, mimo osobnego wezwania — grzywną od 1 do 250 zł.

Tabela stawki podatkowej jest umieszczona na formularzach zeznania.

Obliczenie podatku następuje według tej tabeli z zastrzeżeniem, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia, po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

Na przykładzie przepis wygląda następująco:

rzeczywisty dochód wynosi	Zł. 16.100
podatek według poz. 35	„ 1.156
I. różnica	Zł. 14.944
najwyższy dochód bezpośredniego niższego stopnia poz. 34	Zł. 16.000
podatek według poz. 34	„ 1.040
II. różnica	Zł. 14.960
Wobec tego, że II. różnica jest większa od I., sumę podatku otrzymamy, odejmując	Zł. 16.100
	„ 14.960
podatek	Zł. 1.140

Rubryka 2, strona druga fasji: wstawiają **(właść. domów)** swe dochody z czynszów brutto wraz z wartością ich własnego mieszkania, o ile mieszkają we własnym domu, z wartością mieszkania stróża, mieszkań członków rodziny (chociażby ci mieszkali bezpłatnie), jako sumę, która byłaby osiągalna tytułem czynszu w roku 1931.

Suma osiągnięta z tego dochodu, bez jakichkolwiekbądź potrąceń, będzie wstawiona do rubryki II., o ile podatnik jest właścicielem domu.

W rubryce 3, wpisują **kupcy lub przemysłowcy** dochód ze swego przedsiębiorstwa. Normy tego dochodu obliczyć można na zasadzie tabelki średniej dochodowości (którą umieścimy w nast. numerze). Lista ta ustala w przybliżeniu dochodowość poszczególnych zawodów, tak handlowych, jak przemysłowych, a posiłkować się nią należy, o ile podatnik nie prowadzi prawidłowych ksiąg handlowych, któremi byłby w stanie udowodnić swój dochód.

Sumę tego dochodu (np. jak nasz przykład: 3000 zł. wpisuje się: 1) w rubrykę 3, oraz 2) w rubrykę 6 (o ile dany kupiec prócz dochodu z przedsiębiorstwa — żadnych innych nie ma). W rubryce 3 względnie 6 umieszczony będzie cały dochód (a więc 3000 zł.), potrącenia zaś z tytułu zapłaconych podatków i t. d. wyszczególnia się w rubryce 5 na str. 3.

Na stronie 3-ciej w rubryce 1 mogą tylko **właściciele realności potrącać**: a) sumy wpłacone tytułem odsetek od długów; b) sumę policzoną za mieszkanie stróża, dalej sumę, która została zużytą, celem zachowania i zabezpieczenia dochodu; c) wszelkie wydatki i reparacje nieodzowne, poczynione w realności w ciągu 1931 r.

Potrąceniu nie ulegają jednak wydatki inwestycyjne, lecz jedynie konieczne wydatki reparacyjne. Prócz tego d) moża potrącić tytułem zużycia wartości realności kwotę do wysokości 2 proc. sumy szacunkowej, przyjętej ostatnio jako wartość obecna realności przez państwowy Zakład ubezpieczenia od ognia.

W rubryce 3, strona trzecia, może podatnik potrącić kwoty, opłacane tytułem premij, o ile on lub członkowie jego rodziny są ubezpieczeni w Kasach zapomogowych, emerytalnych, w Kasach Chorych, ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i stowarzyszeń pogrzebowych.

W rubryce 4 potrącić może podatnik premje, które wpłacił od ubezpieczenia na wypadek śmierci lub na dożycie dla siebie i na jego utrzymaniu będących członków rodziny.

W rubryce 5 można potrącić:

a) właściciele realności podatek od nieruchomości; b) wszyscy inni: zapłacony w 1931 roku „patent“, podatek obrotowy, podatek lokatorski, wodociągowy, domestykalny (żydowska gmina wyznaniowa) i nne świadczenia podatkowe, prócz podatku majątkowego i dochodowego oraz opłaty Kasy Chorych, ubezpieczeń socjalnych i t. d.

Kwity tych podatków posiada każdy podatnik, powinien je na jednym arkuszu odpisać i dołączyć jako wyjaśnienie do poz. 5.

W rubrykę 6 wpisuje się sumę odliczeń.

W rubrykę 7 wpisuje się ostateczną kwotę, podlegającą opodatkowaniu. Suma ta powstanie przez odjęcie od sumy, wymienionej w rubryce 3 względnie 6 (str. 2) — sumy ogólnej odliczeń.

Przyjmijmy, że dochód 3000 zł. po potrąceniu tych wszystkich podatków i innych zredukuje się do sumy 2.200 zł. Z tej sumy można znów tytułem będących na utrzymaniu podatnika członków rodziny, naprzykład rodziców, dzieci, potrącić dla każdego na utrzymaniu będącego 2 stopnie.

Skoro kwota 2.200 zł. jest w stopniu dochodu 8, redukuje się suma, która podlega dochodowemu podatkowi o 2 stopnie, czyli do 1.900 zł., o ileby na utrzymaniu podatnika były 2 osoby. O ileby taki podatnik miał na utrzymaniu żonę i 4 dzieci, to nie podpadałby wogóle pod obowiązek płacenia podatku dochodowego, bo jego dochód obniżyłby się o 8 stopni.

Zeznania o dochodzie właścicieli realności

Podstawę obliczenia dochodu dla właścicieli realności, sporządzających zeznania o dochodzie na rok 1932 stanowi czynsz brutto, zainkasowany z realności w ciągu roku 1931. Władze skarbowe opierają się na wykazie, otrzymanym z gminy, a tyczącym się wymiaru podatku od nieruchomości.

Zdarzyć się może, że czynsz zainkasowany przez właściciela realności, jest niższy od czynszu wykazanego przez gminę, albowiem pewne lokale w ciągu roku 1931 nie były wynajęte, albo też lokatorzy mogli ewentualnie nie zapłacić czynszu. Podkreślamy więc, że podstawę obliczenia stanowi czynsz brutto zainkasowany.

Potrącenia ustawowe są: 1) z tytułu zapłaconych podatków, 2) na administrację i amortyzację, 3) na zapłacone odsetki.

ad 1) kwotę zapłaconych podatków potrąca się z sumy pobranych w roku 1931 czynszów. W roku bieź. będą rzekomo Urzędy stosowały przeciętny procentowy (op 17·4% lnb 19·7%) lecz odliczą tylko te podatki, które **faktycznie** w r. 1931 zapłacono.

ad 2) rzeczywiste wydatki na utrzymanie domu, naprawy, oświetlenie, należytości kominiarza, pensje stróża, ubezpieczenie, narzędzia i t. d. — wolno potrącać z dochodu. Kto nie jest w stanie zapodać dokładnych sum na powyższe wydatki, może potrącić z ogólnego dochodu 20%. Również na amortyzację wolno 5% potrącić. Na podstawie porozumienia Tow. właścicieli realności z władzami skarbowemi wprowadzonem jest ułatwienie w obliczaniu wydatków na administrację i potrąceń amortyzacyjnych o tyle, iż z rocznego dochodu przedwojennego potrącić wolno 25% łącznie.

ad 3) odsetki z długów hipotecznych wpisuje się jako potrącenie w Dziale II. na stronie 3, rubruka 1.

Przykład: dochód brutto wynosił w roku 1931 zł. 14.989.

Potrącenia: 14.989 — minus 6.700 (t. j. 25%, plus wypłacone podatki równa stę 8.289. Prócz tego należy potrącić sumę zapłaconych odsetek tak, że do rubryki **dochód ogólny** wpisuje się ostateczna cyfrę po potrąceniu powyższych pozycyj.

Jest wskazanem, aby zeznający dołączył do fasji zestawienie swego obliczenia dla ułatwienia orjentacji władzy wymiarowej.

Jak się przedstawiają ulgi w spłacie podatku przemysłowego.

W wykonaniu ustawy z 10 marca 1932 o spłacie zaległości podatkowych p. minister skarbu wydał zarządzenie zawierające szereg doniosłych postanowień co do ulg w spłacie podatku przemysłowego.

Na mocy tego rozporządzenia płatnikom, którzy w okresie od 1 kwietnia do 31 sierpnia r. b. uiszczą dobrowolnie w całości lub w części zaległości w podatku przemysłowym powstałe do dnia 1 kwietnia 1931 r. przyznaje się ulgi następujące: bonifikacji w sumach tych zaległości w zależności od czasu ich wpłacenia a mianowicie: a) przy wpłatach w kwietniu i maju 1932 r. 50 proc. tych wpłat, b) przy wpłatach w czerwcu i lipcu 1932 r. 35 proc. tych wpłat, oraz przy wpłatach w sierpniu 1932 r. 25 proc. tych wpłat. Od wpłat tych nie będą pobierane kary za zwłokę, względnie odsetki za odroczenie. W stosunku do płatników, którzy nie skorzystali z uprawnień w zakresie bonifikacyj, wstrzymane zostana egzekucje zaległości tegoż podatku, powstałe do dnia 1-go kwietnia 1931 r. o ile przy całkowitej terminowej wpłacie należności bieżących (zaliczek miesięcznych, kwartalnych, różnicy wymiaru i rat podatku zryczałtowanego) powstałych po dniu 1 września 1932 r. — będzie również uiszczona dodatkowo jedna trzecia część tych sum na poczet wspomnianych zaległości do dnia 1 kwietnia 1932 r. Przy uiszczaniu tych wpłat będą pobierane odsetki za odroczenie w wysokości 6 proc. w stosunku rocznym za okres od ustawowego terminu płatności odnośnej zaległości do dnia 31-go marca 1931 r., oraz w wysokości 12 procent w stosunku rocznym od dnia 1 kwietnia 1931 r. do dnia uiszczenia.

W razie nieuiszczenia należności bieżących w sposób wyżej wymieniony, każda należność bieżąca, łącznie z dodatkiem w wysokości jednej trzeciej ściągniętą będzie bezzwłocznie w drodze egzekucyjnej z doliczeniem normalnych kar za zwlokę, oraz 5 proc. kosztów egzekucyjnych.

Z ulg wymienionych powyżej mogą korzystać tylko tacy płatnicy, którzy uprzednio uiszczą całkowitą kwotę zaległości w tymże podatku powstałych od dnia 1 kwietnia 1931 r.

Od zaległości, co do których naliczono koszta egzekucyjne do dnia 1 kwietnia 1932 r., o ile nie zostaną przeciw nim wdrożone ponowne kroki egzekucyjne, będą pobierane koszta egzekucyjne w wysokości 3 proc.

Ulgi, przewidziane w niniejszem zarządzeniu, nie będą stosowane do zaległości, powstałych wskutek jawnej złej woli płatników.

Za jawną złą wolę uważane będą: życie płatników nad stan, dłuższe wyjazdy zagranicę w celach niekuracyjnych, nabycie objektów majątkowych, systematyczne niedotrzymywanie terminów płatności podatkowych, działanie na szkodę skarbu, wynikające z art. 105 i 106 ustawy o podatku przemysłowym i t. d.

Zarządzenie to datowane 9 kwietnia b. r. ukaże się w najbliższym Dzienniku Ustaw.

Jednocześnie ministerstwo skarbu wydało okólnik, zarządzający stosowanie powyższych ulg, z tem, że urzędy skarbowe otrzymały zarazem polecenie niezwłocznego przystąpienia do egzekucyj zaległości powstałych po 1 kwietnia 1931.

Uwaga Redakcji! Nie znając chwilowo szczegółów nowego zarządzenia ulgowego, ograniczamy się do tej krótkiej wzmianki, a w najbliższym Nrze „Przeglądu“ zarządzenia tę obszernie i w formie dla **szerokiego ogółu przystępnej** omówimy.

W sprawie stosunków handlowych polsko-niemieckich.

(Wieczór dyskusyjny w Stowarzyszeniu Przedstawicieli Handluowych w Warszawie).

Dnia 6 bm. pod przewodnictwem prezesa Frediego w obecności przybyłych przestawicieli sfer rządowych, gospodarczych oraz licznych członków Stowarzyszenia, odbył się w Stowarzyszeniu Przedstawicieli Handlowych w Warszawie wieczór dyskusyjny z referatem p. ministra Ładosia na temat: „Zawieszenie wojny celnej polsko-niemieckiej i znaczenie gospodarcze tego faktu“.

Na wstępie swego przemówienia prelegent zaznaczył, że dokładny tekst porozumienia nie został jeszcze oficjalnie ogłoszony, co nie poswala zorjentować się opinji publicznej co do zakresu tego porozumienia. Rozwianie mgły wątpliwości, jakie się snują koło niego, byłoby wskazane, albowiem chodzi tu o egzystencję licznych jednostek gospodarczych.

Cały szereg czynników składa się na to, aby rolnicza Polska i przemysłowe Niemcy znajdowały się ze sobą we wzajemnych stosunkach ożywionej wymiany towarowej. Pomimo to, znajdujemy się obecnie w 7 roku wojny celnej z naszym zachodnim sąsiadem. Przyczyny tego stanu rzeczy są w pierwszym rzędzie przyczynami natury politycznej, które uniemożliwią przywrócenie zdrowych stosunków handlowych. Jako przykład służyć może nieratyfikowanie przez Niemcy traktatu handlowego. W wojnie celnej polsko-niemieckiej trzeba odróżnić 2 etapy: I-szy trwał od czasu PWK. w Poznaniu, drugi zaś datuje się od roku 1929. O ile w tym pierwszym okresie sytuacja w stosunkach handlowych z Niemcami była dla Polski korzystna i dawała dodatnie saldo bilansu handlowego, co było umożliwione przez wysoką konjunkturę, to z chwilą rozpoczęcia i następnie pogłębiania się kryzysu, położenie Polski stawało się gorsze, tak, że w roku 1931 saldo ujemne obrotów handlowych z Niemcami wynosiło 44 miljony zł. Aby dalszemu pogorszeniu tego stanu rzeczy zapobiec rząd musiał wydać t. zw. kryzysowe zakazy przywozu, które dotyczą wprawdzie całego przywozu, ale głównie skierowane były przeciw importowi z Niemiec. W odpowiedzi na to, Niemcy wydały t. zw. Obertarif (taryfę maksymalną) przez co wojna celna uległa dalszemu zaostrzeniu. Zostało ono przerwane w dniu 26 marca porozumieniem Zaleski-Moltke. Nie jest to porozumienie handlowe w zwykłem tego słowa znaczeniu, a raczej — jak się wyraziło jedno z pism — regulaminem walki, ustalającym, jakie uderzenia są dozwolone.

Ogłoszona przez Niemcy taryfa maksymalna wprowadza na wszystkie pozycje taryfy celnej 2 lub 3-krotne podwyżki, a nadto nakłada cło na towary, dotąd od niego wolne. Przez porozumienie uzyskano tylko dwa wyjątki: wwóz masła za cłem mk. 100 zamiast 170, oraz jaj za cłem mk. 30 zamiast 100. Tak więc zamiast zakazów przywozu i ceł bojowych wprowadzono cła maksymalne, co na jedno wychodzi, a w porozumieniu uzyskano jedynie wyjątek na dwa produkty polskie. W tn sposób możliwości eksportu z Polski do Niemiecwłaściwie sprowadzają się do ram, w jakich znajdował się granicach r. 1931, z wyjątkiem masła i jaj. eJżeli zaś chodzi o uregulowanie niemieckiego importu do Polski, to sprawa jest bardziej skomplikowaną. Istnieją dwa rodzaje zakazów przywozowych: 1) ogólne zakazy na towary luksusowe i półluksusowe z roku 1924, oraz zaazy kryzysowe z r. 1931, 2) specjalne zakazy antyniemieckie z r. 1925. Na mocy ostatniego porozumienia Polska ma zastosować do towarów temi zakazami objętych i tylk do nich, swoją taryfę maksymalną, zwiększającą stawki na towary niemieckie o 20 procent, przyczem zakazy przywozowe, mają być cofnięte, co dotychczas jeszcze zresztą nie nastąpiło. Nadto Niemcom przyznano pewne kontyngenty importowe w granicach 80—100 procent importu z r. 1931 z zastosowaniem ceł autonomicznych; niewiadomo wszakże, do jakich towarów kontyngenty te się odnoszą.

Można więc powiedzieć, że wracamy do stanu z r. 1931 unikając dalszego zaostrzenia wojny celnej, która doprowadzićby mogła do zupełnego zatamowania obrotu. Należy uznać za objaw dodatni, że w stosunkach polsko-niemieckich nastąpiło pewne odprężenie, torujące drogę do dalszych rozmów gospodarczych. Narazie jednak porozumienie ma wartość nieznaczną, zwłaszcza, że posiada ono charakter prowizoryczny, tak, że w każdej chwili możliwe jest wycofanie się jednej lub drugiej strony. Wszelkie prowizorja są szkodliwe dla życia gospodarczego, z tego więc powodu zawarte porozumienie nie posiada tej wartości, jakąby posiadało, gdyby obejmowało dłuższy okres czasu. Prawdziwe i szczere porozumienie winno zdaniem p. prelegenta, oprzeć się na zasadzie kontyngentów wymiennych. Byłoby to najwłaściwsze wybrnięcie z sytuacji, bo pomijałoby momenty polityczne. Inicjatywa w tym kierunku winna wyjść od sfer gospodarczych.

Za prelekcję, wypowiedzianą ze swadą podziękowano prelegentowi hucznym oklaskiem.

Po odczycie wywiązała się dyskusja.

Dyr. Drozdowski zwrócił uwagę na fakt, że normalne traktaty handlowe straciły w chwilii obecnej swoje znaczenie, ponieważ klauzula największego uprzywilejowania jest omijana przez traktaty preferencyjne, a nie zależnie od tego państwa posługuje się polityką dewizową, stanowiącą nową formę walki gospodarczej, bardzo przykrą. Prawdopodobnie gdy wszystkie państwa zastosują rezstrykcje finansowe nastąpi otrzeźwienie i powrót do normalnych stosunków handlowych. Wobec tego, że Niemcy posiadają ograniczenia dewizowe, nie należy oczekiwać wielkich korzyści z zawratego porozumienia. Ofiary ze strony Polski na rzecz Niemiec mówca uważa za niewskazane, ponieważ wobec uzyskania przez Polskę nowych rynków, rynek niemiecki przestał być najbliższym objektem zainteresowania dla polskich sfer gospodarczych.

Dr. Steinberg zaznaczył, że prowizorjum krótkoterminowe usuwa wszelkie możliwości kalkulacyjne. Fakt, że porozumienie nastąpiło przed wyborami prezydenta Rzeszy dowodzi, że w rządzie niemieckim istnieją tendecje do nawiązania normalnych stosunków z Polską.

Dr. Rzepecki jest zdania, że nastroje Niemiec w stosunku do Polski bynajmniej się nie zmieniły i gdyby eksport Niemiec w lutym nie spadł katastrofalnie nie byłoby mowy o porozumieniu. Mimo, że wojna celna jest absurdem. Niemcy nawet w stosunku do tych towarów, które nie są obłożone cłami bojowemi, prowadzą konsekwentną politykę, zmierzającą do zahamowania ich eksportu. Jeżeli Polska poniosła straty na handlu z Niemcami, jest to winą, zbytniego liberalizmu w stosunku do Niemiec. Porozumienie jest korzystne dla Niemiec, gdyż Niemcy swe kontyngenty w stosunku do nas wykorzystają, podczas gdy my na rynku niemieckim mamy silnych konkurentów, a nadto Niemcy rozporządzają polityką dewizową, niewiadomo przeto, jakie nas czekają z tej strony niespodzianki.

Dr. Atlas zaznaczył, że Niemcy rozpoczęły wojnę celną z Polską celem pobicia jej na froncie przemysłowym i finansowym, jednak Polska potrafiła sobie poradzić na obu tych odcinkach. Niemcy, z powodów politycznych, porozumienia z Polską nie chcą; jeżeli zaś godzą się na układ, to tylko dlatego, że przynosi im to korzyść. Ostatnie porozumienie nie należy uważać za początek nowej ery w stosunkach polsko-niemieckich.

Radca Milsztejn stwierdził, że rozpoczęcie wojny celnej w 1925 r. było katastrofalnem dla drzewnictwa polskiego. Obecnie prawie wszystkie rynki zamykają się dla drzewa polskiego; stąd należałoby dążyć do zawarcia prowizorjum drzewnego z Niemcami, względnie rozszerzenia układu na drzewo.

Reasumując dyskusję p. minister podkreślił, że zawarte porozumienie jest tak luźne, iż nie może służyć nawet za punkt wyjścia do stałego ułożenia stosunków handlowych polsko-niemieckich. Traktat handlowy z r. 1931, ratyfikowany przez Polskę, a nieratyfikowany przez Niemcy, stał się zupełnie nieaktualny. Trzeba przeto szukać nowych koncepcji. Taką korzystną koncepcją wydaje się zasada kontyngentów wymiennych, nietylko bowiem eliminuje ona momenty polityczne, ale również i ograniczenia dewizowe, które przy tej koncepcji nie mogą mieć zastosowania.

Kronika.

Zniżka taryfy pocztowej.

W Nrze 12 „Przeglądu“ ogłosiliśmy zarządzenie, mocą którego od 15 kwietnia włącznie taryfa pocztowa ulega obniżce na skutek zniesienia dodatkowych opłat na rzecz walki z bezrobociem. Dla ułatwienia orjentacji, ile od dnia 15 kwietnia br. wynosić będą opłaty pocztowe, wyszczególniamy poniżej najważniejsze przykłady:

Opłata za listy zwykłe do 20 gramów		miejscowe	15 groszy
„ „ „ „ „ „ „		zamiejscowe	30 „
„ „ kartki pocztowe		miejscowe	10 „
„ „ „ „		zamiejscowe	20 „
Druki do	25 gramów		5 „
	50 „		10 „ itd.
Paczki do 5 kg. w pierwszej strefie	do 100 klm		zł 1·30
w drugiej „	od 100-300 „		„ 1·90
w trzeciej „	„ 300-600 „		„ 2·50
w czwartej „	ponad 600 „		„ 3·10

Opłata *za polecenie* wynosić będzie 60 groszy (tak, że list polecony *w kraju* wynosić będzie 90 gr.).

Opłata *za express* wynosić będzie 80 groszy, (list expres *w kraju* kosztować będzie zł. 1.10; list *polecony-express* zł. 1.70).

Zniesienie tych opłat należy powitać z zadowoleniem, stanowiły one bowiem poważne obciążenie dla naszego przemysłu i handlu.

Opłaty telef. na bezrobotnych utrzymane

W związku z przedłużeniem akcji niesienia pomocy bezrobotnym, dowiadujemy się, że dopłaty na rzecz bezrobotnych od abonamentów telefonicznych w Warszawie, Łodzi, Lwowie, Poznaniu, Katowicach i Krakowie zostają utrzymane z terminem do dnia 1-go kwietnia 1933 roku. We wszystkich innych miastach dopłaty na rzecz bezrobotnych od telefonów zostaną zniesione z dniem 15-tym b. m.

Bazar palestyński

połączony z wystawą produktów palestyńskich i krajowych w salach Ż. D. A. w dniach od 14—22 maja br.

Z inicjatywy Centrali Keren Kajemet Leisrael utworzył się w Krakowie komitet, złożony ze wszystkich sfer społeczeństwa żydowskiego dla urządzenia bazaru palestyńskiego.

Na bazarze będą wystawione na specjalnych stoiskach przedmioty handlu i przemysłu palestyńskiego i krajowego.

Jest to pierwsza tego rodzaju impreza w Małopolsce i będzie odwiedzana przez liczne rzesze, tak z samego Krakowa, jak i z okolicy, a zatem będzie ta impreza równocześnie miejscem **znakomitej reklamy** dla przemysłowców i kupców.

Komitet Bazarowy zwrócił się do całego szeregu firm naszego miasta z prośbą, czyto o zaofiarowanie eksponatów, które będą wystawione we wspólnym pawilonie, czy też o ustawienie własnego stoiska na dogodnych warunkach. — Komitet Bazarowy jest przekonany, że kupiectwo tutejsze zainteresowane w pierwszym rzędzie reklamą własnych wyrobów, a zarazem doniosłym celem tej imprezy, poprze wydatnie usiłowania Komitetu.

Nakazy płatnicze

ryczałtowego podatku przemysłowego

Władze skarbowe rozesłały nakazy płatnicze do tych przedsiębiorstw handlowych, które mają opłacać zryczałtowany podatek przemysłowy. Kupcy, którzy mimo warunków ustawowych nie otrzymywali nakazów płatniczych tego podatku, winni upomnieć się w swych urzędach skarbowych o ów nakaz. Kupcy ci winni domagać się w swych urzędach skarbowych stwierdzenia powodów, dla których nakazu im nie doręczono. O ile okaże się, iż nakaz płatniczy danemu kupcowi wystawiono, lecz jeszcze nie doręczono, to kupiec nakaz ów otrzyma, o ile zaś okazałoby się, że urząd skarbowy nakazu płatniczego nie wystawił, to kupiec ma prawo zażądać podania powodów niewciągnięcia go na listę podatników ryczałtowych. Na zasadzie tych powodów kupiec będzie mógł odwołać się do Izby skarbowej z żądaniem wciągnięcia go na listę podatników ryczałtowych.

Kupcy, którzy otrzymali nakazy płatnicze zryczałtowanego podatku, muszą pierwszą ratę tego podatku uiścić do 15 kwietnia 1932 r. nawet gdyby przeciwko nakazowi wnieśli rekurs ze względu na niewłaściwe pociągnięcie ich do opłacania tego podatku lub też niewłaściwego zaliczenia go do grup ryczałtowanych. Odwołania te muszą być wniesione do 1 maja 1932 r.

PRZESUNIĘCIE TERMINU WNOSZENIA PODAŃ O ULGI Z TYTUŁU NOWOWZNIESIONYCH BUDYNKÓW MIESZKALNYCH DLA PŁATNIKÓW PODATKU DOCHODOWEGO.

Nawiązując do okólników z dnia 17 czerwca 1930 L. DV. 3951/2/30 i z dnia 5 stycznia 1932 r. L. DV. 4891/2/32 Ministerstwo Skarbu przesunęło dla płatników podatku dochodowego z działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym termin wnoszenia podań o ulgi z tytułu nowowzniesionych budynków mieszkalnych z dnia 1 lutego na dzień 1 kwietnia roku następującego po roku, za który ulga się należy. — (Okólnik z dnia 5 lutego 1932 r. L. DV. 5023/2/32).

PROSTOWANIE PODSTAW WYMIARU PODATKU OD NIERUCHOMOŚCI, PŁATNOŚĆ PODATKU ORAZ PROŚBY O ULGI.

Towarzystwo Właścicieli Realności Wielkiego Krakowa, Plac Szczepański 2, komunikuje nam: Zaleca się właścicielom realności, aby ze względu na obecną praktykę Magistratu i Izby Skarbowej, do podań o sprostowanie podstawy wymiaru podatku od nieruchomości załączali układy pisemne z lokatorami, celem wykazania wysokości czynszu, ewentualnie ofiarowali dowód z protokolarnego przesłuchania lokatorów. Z uwagi na to, że postępowanie wymiarowe na r. 1932 niebawem będzie ukończone, nie należy zwlekać z przedłożeniem tych układów. — W razie przedłożenia układu przed dokonaniem wymiaru, wymiar będzie sprostowany natychmiast.

Pierwsza rata podatku od nieruchomości na rok 1932 wraz z dodatkiem kryzysowym, będzie płatna do 31 maja 1932 r. Płatnicy znajdujący się w krytycznem położeniu ekonomicznem powinni już obecnie prosić o rozłożenie podatku na raty, lub odroczenie płatności za doliczeniem 1 proc. ulgowych odsetek. Podstawą do przyznania tej ulgi mogą być np. także wydatki na remont domu lub niewpłynięcie czynszu.

W myśl reskryptu Ministerstwa Skarbu, prośby winny być zaopinjowane i poparte przez Towarzystwo Właścicieli Realności.

„SYNDYKAT PORZĄDKOWY“ FABRYK OBUWIA.

Starania Zrzeszenia Mechanicznych Fabryk Obuwia i Związku Przemysłu Konfekcyjnego w Polsce o pewne uporządkowanie rynku obuwianego, doprowadziły już o tyle do konkretnego wyniku, iż mechaniczne fabryki obuwia, zreszenia zakładów, rzemiosła i kupiectwa tej branży, utworzyły organizację pod nazwą „Syndykat Porządkowy“, która między innemi ma współdziałać w kierunku wytworzenia jednolitej opinji co do potrzeb importowych tychże sfer w stosunku do maszyn, przyborów szewskich i samego obuwia z Ministerstwem przemysłu i handlu, że komitet porozumiewawczy wymienionych organizacyj przedstawiać będzie swą opinję co do potrzeb importowych ministerstwu przemysłu i handlu, względnie centralnej komisji przywozu. W toku są starania w kierunku jaknajdalej idącego organizowania się mechanicznych fabryk obuwia.

PRZYWÓZ TOWARÓW REGLEMENTOWANYCH Z NIEMIEC.

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie zawiadamia firmy interesowane, że otrzymała z Ministerstwa przemysłu i Handlu w Warszawie listę kontyngentów przywozowych dla towarów zabronionych do przywozu z Niemiec na podstawie rozp. z grudnia 1931. (Dz. Ustaw Nr. 111) oraz z lutego 1932. (Dz. Ustaw Nr. 9). nie podpadających pod poprzednio wydane zakazy przywozu.

W związku z powyższem przyjmuje Izba obecnie podania o zezwolenie przywozu dotyczących towarów z Niemiec.

DALSZA ZNIŻKA CEN OBUWIA GUMOWEGO.

Syndykat fabryk obuwia gumowego „Polgum“ postanowił ostatnio przeprowadzić ponowną zniżkę cen obuwia gumowego na sezon letni. Zniżka ta wyniesie od 10—12 proc.

W ten sposób łącznie z poprzednią zniżką cen, dokonaną w marcu, cena obuwia gumowego została obniżona w sumie o 20—27 proc. W związku ze zniżką powyższą „Polgum“ postanowił znieść kilka swoich oddziałów położonych na Kresach Wschodnich, a to w celu obniżenia kosztów produkcji.

Kontyngenty obuwia na sezon letni zostały podzielone w następujący sposób: „Pepege“ otrzymał 43.7 proc., „Gentelman“ 24.35 proc., „Rigawar“ 18.95 proc., „Ardal“ 6.50 proc. i „Budeta“ 6.50 proc.

Czego do Polski przywozić nie wolno?

W branży **budowlanej** mamy zakaz przywozu szyb lustrzanych, luster, szkła taflowego o grubości powyżej 5 mm. naczyń i wyrobów garncarskich, również polewanych, w branży **drzewnej** rozporządzenie zabrania przywozu wyrobów ciesielskich, bednarskich i kołodziejskich zagruntowanych, farbowanych lub smołowanych. obrobionych klepek, parasoli, parasolek i lasek z parasolami pokrytych.

Szczególną ochroną otacza rozporządzenie branżę **włókienniczą**. Nie wolno przywozić w ciągu roku 1932: przędzy z materjałów włóknistych, wełny przędzonej, tkanin bawełnianych surowych i bielonych, tkanin bawełnianych merceryzowanych, barwionych, tkanych wielobarwnie i drukowanych, tkanin lnianych i konopnych i z innych materjałów włóknistych (obrusy, serwetki, ręczniki, chusteczki i t. d.), tkanin wełnianych i półwełnianych, materji i wyrobów dzianych i szmuklerskich (sznury, taśmy, frendzle i t. d.), bielizny, manilli, lnu nowozelandzkiego i innych materjałów roślinnych, zastępujących len i konopie.

W branży **metalowej** zakaz obejmuje: wyroby z miedzi i innych metali, rury spawane, naczynia kuchenne oraz części z niklu i aluminjum. palniki i rezerwuary do lamp, maszynki naftowe i spirytusowe i t. d. piecyki, sztućce, łyżki, widelce, noże, trzonki, wyroby lane obrobione, ornamenty, karjatydy, medaljony, biusty, statuetki, wyroby z metali nieszlachetnych pozłacanych i posrebrzanych, wyroby metalowo-porcelanowe, metalowo-szklane i metalowo-drzewne, kłódki i zamki, drut miedziany i ze stopu miedzi. wyroby z drutu miedzianego, przewodniki elektryczen izolowane, kable elektryczne obłożone ołowiem. wszelkiego rodzaju wyroby nożownicze, kosy, sierpy, łopaty, widły, rydle. motyki, grabie, kilofy i t. d. narzędzia używane w rzemiośle, sztukach pięknych i przemyśle: pilniki, narzędzia stolarskie z żelaza, stali i drzewa (heble), świdry, gwintowniki, rozwiertniki, piłki do metali.

W branży **spożywczej** nie wolno przywozić: wyrobów cukierniczych oraz przetworów z owoców i jagód (kakao bez cukru i fosfatyna, kakaowa masa w blokach i taflach lub odlana w innej formie), następnie jelit świeżych, solonych.

Najbardziej aktualne ze względu na głęboki kryzys w tej dziedzinie są ograniczenia przywozowe w zakresie branży **skórzanej**. Zakaz obejmuje następujące towary: skóry surowe (suche i solone na sucho, mokre i solone na mokro), koźle, koźlęce niewyprawione, baranie wapnowane, baranie (bez wełny) solone na mokro nie garbowane, skóry wierzchnie, miękkie, bydlęce końskie i cielęce, obuwie skórzane, obuwie skórzane lakierowane, zamszowe z materji jedwabnej, z brokatu, ze skór krokodylowych, wężowych i t. d. obuwie z kauczuku i gutaperki z tkaninami, skórą, sprzączkami i t. p. lub bez nich, rękawiczki skórzane wszelkiego rodzaju, wyroby kaletnicze i galanteryjne (torebki, woreczki, portmonetki, portfele i t. d.), skóry skrojone (nieuszyte) na rękawiczki i wyroby kaletnicze i galanteryjne, oprawy książek i albumy skórzane, odzież ze skór, sztylpy, wyroby siodlarskie i rymarskie, walizy.

Czy pracujący dla spółki z ogr. odp. uczestnicy i pobierający z tego tytułu wynagrodzenie podlegają ubezpieczeniu w Kasie Chorych.

Kasy Chorych dążą jak wiadomo, do możliwie największej ekspansji i do objęcia ubezpieczeniem jak najszerszych warstw pracujących. Stały one na stanowisku, że uczestnicy spółki z ogr. odp. pracujący w spółce i dla spółki są pracownikami takimi, jak wszyscy inni i z tego tytułu podlegają ubezpieczeniu na wypadek choroby. Sąd Najwyższy uznał jednak, że stanowisko takie jest błędne w tych wszystkich wypadkach, w których uczestnicy spółki, pracują w niej nie na zasadzie umowy o pra -, a na zasadzie samego aktu spółki, uznające o obowiązek pracy wspólników. W konkretnym y-padku sprawa była o tyle jaskrawa, że uczestnikami spółki byli kelnerzy, a więc w zasadzie osoby, zaliczane do kategorji pracowników najemnych. Skoro jednak pracowali oni jako współwłaściciele spółki, wnosząc w ten sposób swoją pracą część ich wkładu spółkowego z mocy aktu spółki, a nie z mocy specjalnej umowy o pracę, nie można ich zaliczyć do kategorji podlegajacych ubezpieczeniu w Kasie Chorych. (O. S. P. 397/31).

Zaświadczenie przy eksporcie kompensacyjnym.

Przy eksporcie artykułów, które zostały dopuszczone do wywozu kompensacyjnego wzamian za ulgowy przywóz owoców i towarów kolonjalnych, Izby Przemysłowo - Handlowe wydają zainteresowanym eksporterom odpowiednie zaświadczenia, które po stwierdzeniu przez Urząd Celny wyjścia towaru zagranicę uprawniają do importu w odpowiednim stosunku owoców i artykułów kolonjalnych.

Powyższe zaświadczenia winny być przez eksporterów nadawane równocześnie z transportem, jak wykazała bowiem praktyka, urzędy celne uznają za niedopuszczalne poświadczenie wyjścia towaru zagranicę na zaświadczeniach nadsyłanych już po dokonaniu odprawy celnej.

Zainteresowani eksporterzy winni więc przestrzegać nadawania zaświadczeń o kompensacyjnym wywozie jednocześnie z wysyłanym zagranicę towarem, w przeciwnym bowiem wypadku narażają się na utratę korzyści, związanych z obrotem kompensacyjnym.

Naczelny redaktor: Dr. Norbert Salpeter. — Wydawca Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter.
Redaktor odpow. Samuel Kurzman. — Drukarnia Józefa Fischera, Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12.